

Vstani in jej

Keren Johnson

Millbrook Crescent, Ontario, je naše središče, gnezdece klana Johnson, ki mu pravim dom. Dedi in babi sta živela z nami in pogosto so nas obiskovali sorodniki. Pred vsakim obiskom je babica dan prej posvetila pripravi kruha z rozinami. Po kuhinji se je prašilo, saj se je babica vrtela po kuhinji s polnimi rokami moke. Potem je vmesila testo in ga pregnetla, da je vzhajalo. Končno zadiši po peki in tete, strici, bratrance pripotujejo od blizu in daleč. Pozdravi jih topel vonj, ki napolnjuje hišo. Pri nas doma je hrana sinonim za ljubezen.

V hebrejskih zapiskih je delitev vsakdanjega kruha iz nebes tudi predstavljal Božjo ljubezen. V prvem berilu Elija prejme tak blagoslov, saj mu Božji angel prinese jed, ki ga okrepča za pot. To, da dobi hrano iz nebes, je čudež, obenem pa je tudi napoved prihodnje gostije. Tisti, ki so razumeli hebrejske zapiske, so v svojih srcih pričakovali Mesija in večno gostijo, ki nas bo telesno in duhovno nasitila.

Vendar žal mnogi niso razumeli Jezusa, ko je govoril, da je dogo pričakovani kruh, ki nas bo vse nasitil, saj so bili zaslepljeni z njegovo navadnostjo. Ali ni bil sin Jožefa in Marije? Ali ni živel zraven nas in pil iz našega vodnjaka? Pričakovali so Mesija, ki bo imel velik politični vpliv in jim bo prinesel slavo in časti. Zdaj pa Jezus, mizarjev sin, govori, da je kruh življenja. To ni bil Mesija, ki so ga pričakovali. Mnogi so se odvrnili od njega.

Danes smo pri sveti maši, dve tisočletji po tem, ko je Jezus hodil po svetu. Bog nas je zbral pri gostiji ob kruhu in vinu, hrani za telo in dušo, in nas vabi, naj vstanemo in jemo. Smo pripravljeni narediti tako ali so naša srca

in duše zaslepljene z navadnostjo? Za večino od nas je maša postala rutina v našem življenju. Jokajoči otroci, bralci, ki jecljajo, pridige, ki nas ne navdihujejo več. Izgubili smo dar čudenja – izgubili smo skrivnost. Čudež obhajila ne hrani več naših src in duš, ker smo izgubili strahospoštovanje. Kako ga spet pridobiti?

Pri tem nam pomaga pričakovanje. Ko molimo: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh," moramo verjeti, da bo naša prošnja izpolnjena. Moramo vedeti in se veseliti tega, da smo odvisni od Boga. Globina te ponižnosti nam bo odprla razum, dušo in srce za Božjo ljubezen. Naši predniki v puščavi in prvi kristjani iz apostolskih del so nam lahko vzor. Močno so hrepeneli, da bi izkusili Božjo ljubezen, verjeli so, da jih bo On nahranil.

Ko pomislim na babičin rozinov kruh, me zaobjame ljubezen. Bog želi, da je njegov ljubezen tako otipljiva kot kruh z rozinami. Pisma in zakramenti mu služijo, da pride do nas. V tem tednu se potopi v pisma, pristopi k svetemu obhajilu in verjemi, da te bo nahranil. »Vstani in jej, sicer bo pot zate predolga!«

vir: <http://celebrationpublications.org>

prevod: Petra Grimani